

AURA UNGUREANU

Este membră a Ligii Scriitorilor din România. În ianuarie 2014, a primit Diploma de Excelență pentru activitate scriitoricească din partea Editurii Inspirescu, din Satu Mare, și Premiul de Excelență „Eminescu la Oravița” din partea Teatrului vechi din Oravița pentru promovarea culturii autentice la Revista „Don Quijote”.

Volume de autor: Clepsidra roz (poeme, 2016), Interviu cu un reporter închipuit (proză scurtă, 2016). De asemenea, este prezentă în mai multe antologii.

CLIPA

Răbdare-n viață de-ai să ai
Cu siguranță ai să dai
Peste grăunțul fericirii,
Ce este rod al împlinirii.

O clipă doar să știi s-alegi
E lesne atunci să culegi
Sămânța vieții care-n mijloc
Ține grăunțul fericirii-n loc.

Dar dacă o clipă ți-a scăpat
S-o prinzi la loc, tu niciodat'
N-ai să mai poți, oricât ai vrea
Să te-ntâlnești din nou cu ea.

Sunt prea puțini ce reușesc,
Sau alții, care doar privesc
Neîndrăznind să se avânte
Să lupte cu acest grăunte.

Mulțimea este a celor care
Se luptă fără încetare,
Neizbutind nicicând să poată
Să prindă bobul doar o dată.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Puținul ce a izbutit să reușească
Acela a aflat cum să cojească
Sămânța, pân-n la miez, ca să ajungă,
Dar calea lor a fost destul de lungă.

BUNICA, PAȘTELE ȘI SF. MARIE

Amintirile ce sunt de fapt, un depozit în care ai înghesuit trăiri?! Un loc de întâlnire a sufletului tău cu tine? Pot să fie și un gen literar, asemănător cu memoriile, în care scriitorul descrie fapte din propria viață? Sau poate o veșnică alergătură prin cele patru cămăruțe ale omului, cred că inima este vinovată de neastâmpărul amintirilor! De ce se înghesuie una peste alta? Se calcă în picioare, parcă cele neplăcute sunt mai zorite să iasă la iveală, te străduiești să le sufoci, știi că îți fac rău, dar ele, nu și nu, alunecă, dor chiar și atunci când crezi că nimic nu te mai atinge, însă sunt amintirile tale, niciodată nu le poți arunca...

Atunci când vă povestesc, dintr-o cămăruță a sufletului am scos o amintire dragă, toți ai casei începeau întâi cu marea curățenie în vederea sărbătorilor de primăvară. Totul era scos în curte, până și paturile, exista o paletă care se numea bătaior, și, Doamne, în tot cartierul, zile în șir auzeai același zgomot pac, pac, plici, pac, nimic nu era uitat, covoare, preșuri, orice cârpișoară! Geamurile nici ele nu erau iertate și nimic nu mă amuza mai mult decât scârțâitul hârtiei de ziar frecată de luciul geamului și pe mama apropiindu-se, sau îndepărtându-se de geam, cu ochi critic, din când în când aburind cu răsuflarea ei, acolo unde gândea că nu este foarte bine.

Mă întreb, oare spălatul geamurilor se moștenește, sigur, altfel, de ce veșnic am dorința să spăl geamurile, noroc de soluțiile moderne, eh... alte vremi!

Atunci știam, toți cei patru copii, că a doua zi mama va merge cu noi pe Calea Victoriei, după pantofiori, rochițe cu volănașe, ciorăpei cu ciucurași, iar noi, fetele, ne doream câte o pălărioară, care în cel mai scurt timp ajungea mingea fratelui nostru. Eram toți împreună, eram fericiți, venea PAȘTELE!

Bunica, pentru prima dată, mi-a deslușit taina degetelor adunate încât să știu cum se face semnul crucii, pernuța pe care mi-o punea sub genuchi, zicând: „așează-te, esti prea slăbuță, și apoi spune, ce lucruri rele ai făcut azi?”. Nu mințeam niciodată, mai sus pe un pedestal, care avea un blat din marmoră albă, deasupra trona o oglindă ovală imensă cu o ramă parcă din dantelă, era o ilustrată cu o doamnă frumoasă care mă privea fix pe mine, avea ochii blânzi, triști, parcă stătea să plângă de fiecare dată și totuși, nu știu de ce mi-era tare frică de ea. Bunica zicea: „nu-ți fie frică, este Maica Domnului, icoana Maicii Domnului, dacă ești cuminte nu-ți face nimic!”. Nici azi, nu prea am curaj să spun neadevăruri, Doamna aceea, Maica Domnului, ochii Maicii Domnului cu siguranță m-ar dojeni. Nu-mi amintesc, copil fiind, dacă avem Sărbătoriți în familie de Sfânta Marie, și totuși Bunica era în zor mare, ca de altfel tot timpul cât a trăit, primul lucru erau perdelele, Doamne cât chin, erau croșetate din ață de mătase.

Bunica zice: „ață pescărească, n-are moarte!” La poale erau trei rânduri de ciucuri, pe care avem obligația să-i pieptăn, se încurcau des, dar mirosea atât de frumos, erau spălate cu săpun de casă pe care bunica îl ținea special într-un săculeț în care uscaseră trandafiri, nu exista balsam ca acum, doamnele meșteureau singure diverse lucruri.

Ultimul lucru pe care îl făcea era o bucată de pânză albă căreia bunica în zicea „peretar”. Era cusut de ea, în urma acului, tivit cu ață roșie, într-un colț era desenat și cusut un ceaun chiar aburind, o ceașcă, o farfurioară, iar pe mijlocul peretarului scria „Bucătăria cât de mică trebuie ținută curățică”.

Era apretată, călcată, puteai să te tai în bucata aceea de pânză care trona deasupra mașinii de gătit. Zicea: Gata, am terminat de rânduit, mâine este mare sărbătoare - Adormirea Maicii Domnului! Dimineața următoare ne lua cu ea la cimitir, zicea „trebuie să cinstim memoria ei, doar este Maica Domnului”. Într-o cutie de conservă pe care de jur împrejur înfășurase niște sârmă, făcând un mâner

închipuit, puneă tãmâie, potrivea focul, sufla ușor, mirosul și fuiorul de fum, pe care și azi le simt în suflet, se împrăștia pe tot locul, bunica bolborosea, parcă doar pentru ea anume vorbe pe care, copil fiind, nu le înțelegeam sensul, azi da.

Bunica era o femeie frumoasă, mândră tare, când mergea la cimitir se îmbrăca în cele mai frumoase veșminte, mă distram privind-o, își pudra ușor nasul într-o oglinjoară care pe spate avea un goblen, nu exista, la zile mari, să nu-și etaleze broșa, o camee, purta pe braț, de fiecare dată, un coș cu cele trebuincioase și, desigur, ciorchini mari de struguri și prune pe care le împărțea tuturor, zicea: așa este tradiția!

Bunico, ai adormit și tu de mult, liniștită, citeai o carte, „Portretul lui Dorian Gray”, uneori o răsfoiesc și lacrimile curg...

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*